

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

KVĚTEN 2003

ČÍSLO 18/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Jean-Marie Le Pen, Jany Le Pen a Miroslav Sládek na oficiální recepci na počest zahraničních účastníků XII. Kongresu Front National

Rozkol mezi USA a Evropou Mladý Svět

Z hlediska strategického je totiž stále spojení Evropy se Spojenými státy nezbytné, ani jedna ze stran Atlantiku nemá jinou volbu

Rozkol mezi Spojenými státy a Evropou se po necelých třech týdnech války v Iráku ukazuje vážnější, než se zpočátku zdálo být. Tento rozkol nepřišel náhodou, ani se neobjevil bez předcházejícího varování. Jen ho většina zúčastněných nechce brát na vědomí. Když se pak materializoval ve formě sporu o válku v Iráku, byli mnozí politici, novináři a akademici překvapeni, v jak hluboké krizi jsou vztahy západních spojenců téměř 60 let po skončení druhé světové války.

Počtenou obec příznivců si před půl rokem na západní straně Atlantiku získal novinář a analytik Robert Kagan se svojí esejí O ráji a moci. Její rozšířená knižní verze vyšla minulý měsíc v USA a stala se okamžitě bestsellerem.

"Američané jsou z Marsu a Evropané z Venuše. Shodují se v málo věcech a rozumějí jeden druhému méně a méně," zní základní teze Kaganovy knihy. Autor v ní tvrdí, že Evropané se mohli poslední půlstoletí oddávat budování ideální mezinárodní společnosti založené na vyjednávání místo války a dodržování mezinárodního práva, protože jim Spojené státy poskytovaly vojenský obranný deštník. Proč nyní EU není schopna ani pacifikovat periferní konflikty v Evropě, natož přispět vojenskou silou k řešení takových problémů, jako je Irák, tvrdí Kagan. Podle něj by se USA neměly nechat kritiku z Evropy odradit a jednat podle vlastního uvážení.

Na podobně ráznou odpověď z Evropy, která by si získala širokou podporu napříč starým kontinentem a která by zároveň odrážela složitost mezievropských vztahů, zatím američtí i evropské intelektuální a političtí marně čekají. A je otázka, jestli se dočkat mohou.

Touha bývalého ministra zahraničí USA H. Kissingera, aby měl v Evropě jedno číslo, kam může v případě krize zavolat a slyšet hlas sjednocené Evropy, není a

ještě dlouho nebude naplněna. Evropané jsou tváří v tvář americké rozhodnosti neústupnosti rozdělení, jako mnohokrát v historii.

Americký ministr obrany Donald Rumsfeld se několikrát odvolal na spojení s novou Evropou, se státy bývalého východního bloku, které se snaží dostat nebo se už dostaly do Severoatlantické aliance a které směřují do Evropské unie. Ale ani na Východě nesdíleli většina občanů nadšení svých vlád z americké dominance v současných mezinárodních vztazích a na Západě už to dokonce zachází tak daleko, že vyjma Británie mají politici jako Jacques Chirac nebo Gerhard Schröder problémy zkritizovat demona antiamerikanismu, kterého sami pomohli vyvolat.

Z hlediska strategického je totiž stále spojení Evropy se Spojenými státy nezbytné, ani jedna ze stran Atlantiku nemá jinou volbu. Evropané potřebují Američany, stejně jako naopak. Jen si to obě strany v posledních letech přestávají uvědomovat, protože tmel, který představovala po roce 1945 hrozba ze strany Sovětského svazu, se rozleptal.

Američané vyčítají Evropanům nízké vojenské výdaje a naopak vysoké sociální náklady. Evropané vyčítají Američanům jejich touhu po světovládě a nedostatek sociálního citění, neschopnost pochopit cizí kultury, ale i některé menšiny ve vlastní zemi.

Obě strany mají přitom svůj díl pravdy a intelektuálně mohou vést nekonečné debaty o výhodách a nevýhodách obou systémů, které se skutečně zdají být jako z jiných planet. Mohou přitom padnout otázky jako: Proč Evropané včas nezasáhli v Jugoslávii? Proč stovky Mexičanů umírají při pokusu překročit hranice Rio Grande? Proč mají evropští nezaměstnaní tak velkou sociální síť? Proč má Alabama třicetiprocentní

míru analfabetismu?

Výčitky ale nespraví pobořený most přes Atlantik. Naopak mohou přispět ke zničení dalších pilířů, protože fundamentalisté na obou březích se budou ještě hlouběji zakopávat ve svých pozicích a ještě méně naslouchat hlasům těch druhých.

Nůžky mezi Evropou a Amerikou se po roce 1990 rozvírají čím dál víc. Existují desítky, možná stovky programů a organizací, které se nyní víc než kdy jindy snaží přispět k vzájemnému pochopení obou vzdalujících se planet. Možná, že má Rober Kagan pravdu a Evropané přilíží podlehlému ideálu mezinárodního práva, kde je vše možné řešit jednáním bez nutnosti vést války. Pravdu mají možná i ti Evropané, kteří poukazují na krachy a nevýhody imperialistické politiky, kterou v minulosti vedly mnohé evropské státy, a již se tak podobají nynější kroky americké administrativy.

Chmurné je, že vyhlídky do budoucna nevypadají nijak růžově. Obě planety se budou ještě vzdalovat, protože např. Evropané stárnou výrazně rychleji než Američané, jejichž "tavící kotlík" sice nefunguje jako před lety, ale mladí imigranti z Latinské Ameriky a Asie pomalu mění složení společnosti, která zůstává mnohem dynamičtější než evropská.

Evropa je zase z historického hlediska zkušenější a opatrnější, což se ukázalo právě ve sporu o válku v Iráku. Trochu to připomíná mezigenerační spor uvnitř jedné rodiny, což je právě ten druh konfliktu, který se těžko řeší, protože vyžaduje soustředění a velkou míru tolerance z obou stran.

Jsou teď vůbec Američané a Evropané ochotni si navzájem naslouchat? A pokud toho nejsou schopni teď, tak kdy? **A.V.**

Nemají občané právo na informace o tzv. "neúspěšných malých stranách"?

Mladý Svět se na straně čtyři ve svém 17. čísle vrací dopisem čtenářky Anežky Kratochvílové z Prahy 10 k článku Kam zmizeli republikáni? S ohledem na obsah dopisu patří tentokrátě poděkování redaktorům MS za odvahu, se kterou prezentovali názor zcela se lišící od oficiálních médií prosazovaného. Dopis otiskujeme v plném rozsahu, ve kterém byl zveřejněn v uvedeném týdneku.

V čísle 9/03, které bylo inzerováno i v televizi, jste uvedli neopakovatelný rozhovor s dr. Mír. Sládkem. Znovu se ptám, zda se budeme moci dočkat "pokračování" osudu tohoto vzácného občana tohoto státu, proti kterému jako jedinému se od počátku jeho úspěchů vede nesmírná protidemokratická kampaň. Jde to zřejmě jako kdysi za komunistů "od shora", nikoli cenzurním nařízením, ale jen prostě "doporučením". Má to stejný dopad.

Takže, chcete-li pokračovat nebojácně v zájmu demokracie "pro všechny", uvádějte rozhovory nejen s tímto významným, skutečně opozičním politikem, ale i s ostatními předsedy jiných malých stran. Vždy jen ze strachu o své pozice si páni mocni odhlasovali pětiprocentní volební zisk, později určitými stranám provládním dokonce dovolili žádné procento, zato uznali podivný slepenec ODA, US, KDU-ČSL, DEU, aby podporoval polistopadový vývoj, a je jakýkoliv, a počítají jen s hlasy negramotných a lhovatelů. Nemají občanské právo na informace právě o těch neúspěšných malých stranách? Ještěže republikáni Miroslava Sládka mají týdeník Republika, ve kterém se sporadicky dozvídáme o jejich činnosti.

Pomozte jim, prosím, svým týdeníkem. Dr. Sládek si vaši pomoc opravdu zaslouží víc než ostatní zkrachovalí politici, kteří snad jednou budou také souzeni jako komunisté (!!!)... Co k tomu všemu dělají dnešní mocní. **redakce**

Číslovka a devět nul

Řadový občan může jen udiveně zírat na lehkost, s jakou se ti "odborníci na všecko" při řečnění pohybují mezi miliardami korun

Poněkud záhadný a hlavně nepřesný nadpis této úvahy se týká způsobu, jakým je některými politiky, rádoby národohospodáři, zacházeno s financemi při řečnění o nákladech na to či ono, co zrovna je "k řešení" na pořadu dne.

Řadový občan může jen udiveně zírat na lehkost, s jakou se ti "odborníci na všecko" při řečnění pohybují mezi miliardami korun. Jako kdyby naspávali do natažených ruček Lentilly dětem, náhodně potkaným na ulici. Jedna či dvě miliardy ani nestojí za řeč. Když už, tak se bavme o desítkách nebo stovkách miliard. A alespoň vypadáme důležitě. A světově.

Horší to už je, když se mají dát peníze třeba na celoplošné očkování dětí proti něčemu, proti čemu se před "listopadem" očkovalo zcela automaticky. Najednou je uvolnění pár desítek pouhých milionů neřešitelným problémem.

Po miliardách, získaných rozprodejem státního majetku, se jen zaprášilo. A než si národ vytře prach z očí, bude příliš pozdě na to, aby se zjistilo, kam se podělí ti, kteří se o to přičinili. Nejspíš budou už dobře ukrytí ve "strukturách" EU. Proto ten tlak na ANO v plánovaném referendu.

Za těch dvě stě milionů na propagaci by se dalo pořídít oněch očkovacích akcí několik. Takhle to ale vše "spolykají" vyukálení manipulátoři veřejného

mínění, autoři přihlouplých textů vkládaných do úst herecké a společenské "elitě", ochotné za peníze udělat i horší věci.

"Házím miliardami!" proslul ministr Dlouhý (kdo-pak si na něj dnes už vzpomene) zejména v souvislosti s Temelínem. Zakonzervovat či dokončit? To byla otázka, jejíž řešení stálo pár miliard navíc. Miliardy létaly při "záchránách" vytunelovaných bank a velkých průmyslových podniků. Na nějakou miliardu ztrát pro státní pokladnu se nehledělo ani při udělování výhod cizím investorům. Vždy nás přece přišli "zachránit". Také mnohamiliardovým daňovým únikům novodobých podnikatelů v obchodování se vším možným i nemožným se dodnes nedarí účinně čelit. Proč asi? Není to náhodou provázanost podvodníků s těmi, kteří ovlivňují tvoření zákonů a děravých předpisů? Nemají na tom také významný podíl dohlížitelé nad dodržováním zákonosti?

V současné době má stát "na krku" žaloby za špatnou ochranu investic cizích podnikatelů. Nejzaváhavější je záležitost kolem televize Nova magnáta Železného. Za hotovou věc považuje povinnost zaplatit ministr Svoboda. Ze svých příjmů zaplatí velice lehce úplně stejnou částku jako ten, který se mu (a jemu podobným) za zbrácký groš stará o chleba. Asi mu to z hlediska jeho křesťanského citění připadá v pořádku.

Rovněž válečné choutky současné vlády přijdou na dost peněz. Ale když doma zrušíme pár nemocnic, můžeme za to jednu vypravit do "války za mír".

**Josef Kořínek
Černá Bohdanč**

Co je příčinou úspěchu KSČM v parlamentních volbách, a kam s ní?

Každý den mají obrovský prostor v médiích a bez jejich účasti by už asi nemohl proběhnout žádný debatní pořad na jakémkoliv televizním kanálu

O výsledcích minulých parlamentních voleb toho bylo mnoho řečeno i napsáno. O pravých kořenech tohoto zla se však záměrně mlčí. Je jasné, že dnes ovládají českou politiku i ekonomiku pouze bývalí a současní členové komunistické strany a agenti tajné policie. Ti se nejlépe zorientovali ve změněných poměrech, měli patřičné znalosti i znalosti. To je ten nejdůležitější důvod, proč komunistická strana nebyla po listopadu 1989 zakázána. Po několika letech, kdy byla především s ohledem na naši stranu, záměrně opomíjena a udržována v pozadí, nastala její restaurace. Funkcionáři KSČM zastávají dnes významné funkce nejen na komunální úrovni, ale především na vrcholové politické i ekonomické úrovni.

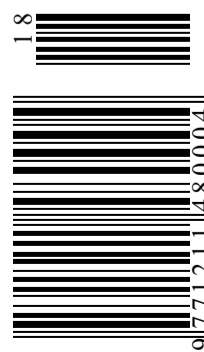
Každý den mají obrovský prostor v médiích a bez jejich účasti by už asi nemohl proběhnout žádný debatní pořad na jakémkoliv televizním kanálu. Jde především o to, aby, až dojde ke vstupu do Evropské unie k vystrlížení, nedošlo ke stejné situaci u nás, jako v sousedním Rakousku. Tam následoval obrovský vzestup vlastenecké strany Svobodných. Hojně propagovaná komunistická strana se stane pastí na hlasy nespokojených voličů, kteří sice letos v červnu řeknou "ne" vstupu do EU, zmámení každodenní televizní masáží, dva roky nato dají svůj hlas KSČM a výsledek bude jaký? V EU budeme, komunisté zasednou v Evropském parlamentu a budou dělat to stejné co dělali vždy. Kupčit se svými hlasy o místa ve výborech a komisích, dozorcích a správních radách. A hlasy všech nespokojených přijdou vnučit. To je hlavní osnova celého plánu. Může se samozřejmě stát, že část jejich voličů bude

nakonec zklamána a bude se chtít vrátit k nám. I na tuto alternativu je však vládnoucí klika připravena.

Jakmile začne klesat zájem o komunisty, ihned nastoupí propaganda na tzv. zelené. Lidé jsou prý už dostatečně nasyceni a s plnými žaludky se začnou poohlížet po nových tématech jako je třeba životní prostředí. Proto se z komunistického podhoubí líhnou nejprve vlasatí výtržníci, kteří kopou policisty do úst až jim crčí krev, aby se později změnili ve vážené politiky, samozřejmě jen díky televizní obrazovce.

Proto se nedejte překvapit současnou vstřícností novinářů ke KSČM. Víte sami, že dnes píšete jako o přijatelné straně, která díky Hradu překonala poslední bariéru, na kterou by se nemělo útočit, ale naopak jí dát šanci, aby se změnila v řádnou stranu. I tito pisálkové totiž velmi dobře vědí, že v každé společnosti existují nespokojení lidé, kteří nemusí hledat útěchu jen u sociálních demokratů nebo lidovců a že i tyto lidi je třeba podchytit a zneutralizovat, aby se nestali "snadnou" kořistí naší vlastenecké strany. Hlasy pro naši stranu se totiž mění v sílu ohrožující moc vyvolených. Hlasy dané komunistům nebo zeleným jsou stejně účinné jakoby byly vyhozeny na hnůj.

A kam s KSČM. No přeci na smetišti dějin, kam oni sami nejen v minulosti, ale i dnes neprávem odkazují takové trvalé hodnoty lidské společnosti jako je národ, morálka, vlast, rodina a čest. K tomu však musíme být nejen trpěliví, ale především stateční a bojovní. A stejně tak jako naši úhlavní nepřátelé nesmíme váhat použít stejné metody, které používají oni. **A.V.**

Přísně tajné

Strategicko humanitární válečný útok na Irák

Dle rady bohatýra Ondry, císař Zikmund, ta liška reza-
vá, vyšle českou vlastenku chráněnou oloveným ští-
tem, aby svými bujnými vlnami odlákala pozornost
nepřítele.

Poté Skutr řízený Tvrdým zeleným mozkiem, správně
nahřátý arabským sluncem, s vědomím krásné smrti
rozdrtí Husajnovy hordy.

Na oslavu vítězství se bude podávat na irácké ropě
pečený americký krocan, nadívaný anglickými šilény
hovady. Ke svažení hrdla poslouží Malago z krve špa-
nělských volů, poražených při koridě. Žranici zpestří
polské filcky roznašené bulharskými a rumunskými ci-
kány. Podtatranský primáš Mikuláš Prešustrovaný za-
juchá za doprovodu fujar 69 bačů.

Schválil hradní maršál Paulus

Myšlenky o EU

Chci svými vlastními slovy připomenout některé
myšlenky o Evropské unii, které byly vysloveny v pořadu
"Na plovárně" premiéra ČT 25. 2. , repríza ČT 1 27. 2.

V tomto pořadu hovořil moderátor Marek Eben s pa-
nem Benjaminem Kurasem. Ten do své emigrace do
zahraníčí v roce 1968 uživil původní rodné české jmé-
no Miloslav. Má trvalý pobyt ve Velké Británii. Občas
zajíždí asi na 8 dnů do České republiky. Působí jako
spisovatel, překladatel, dramatik a novinář. Vystudo-
val anglistiku, je znalce anglické a americké litera-
tury. Řadu let pracoval v BBC.

Sám sebe označil za ostrého kritika české politické
scény. Říká, že ho jako takového kritika čeští politici
berou, a že ho jako neprůstřední vesta chrání Lamanš-
ský průliv. Dlouho byl příznivcem vstupu ČR do
Evropské unie Euronadšencem. Ale po podrobném
prostudování smlouvy Maastrichtské a smlouvy Amste-
rodamské se stal odpůrcem tohoto vstupu Euroskepti-
kem. Podle pana Kurase vstup do EU znamená pro
vstupující zemi demontáž demokratického rozhodová-
ní na úrovni státní, národní i občanské a svěření moci
nevolitelným úředníkům. Bruselští úředníci vnucují
svou vůli Irsku. Irové v referendu rozhodli proti vůli
bruselských úředníků. Ti nyní chtějí vytvářet propa-
gandu a opakovaním referenda docílit toho, aby Irové
konečně rozhodli v referendu tak, jak si to bruselští
úředníci přejí. Pana Kurase udivuje, proč v naší oficiál-
ní kampani se vůbec nekladou otázky, jakých svobod
se budou muset Češi po vstupu do EU vzdát a domnívá
se, že pravděpodobně to budou i ty svobody, které do-
posud ani Češi poznat nemohli. Pan Kuras vyvrací tvr-
zení, že vstup do EU je pro ČR jediná možná cesta. Di-
ví se, proč naši politikové neinformují o "Evropském
sdružení volného obchodu (EFTA)", proč tuto organi-
zaci nepodporují, proč alespoň neuvažují o této organi-
zaci jako o přechodném řešení před vstupem do EU.
Organizace měla kdysi více členů než současná EU.
Dnes má jen čtyři členy: Švýcarsko, Lucembursko,
Norsko a Island. Má rámcovou obchodní dohodu s EU.
Země v ní sdružené musí dodržovat úmluvy v oblasti
obchodu a ekologie, avšak v ostatních oblastech jsou
naprosto nezávislé!

Potěšilo mne, že v záplavě ohlušující oficiální propa-
gandy pro vstup do EU mohlo v ČT zaznít alespoň
krátké varování proti vstupu do EU.

Zákeřnost oficiální propagandy pro vstup do EU vi-
dím především v tom, že nesdělují podstatné a důležité
informace o EU ani argumenty proti vstupu do EU ani
jiná alternativní řešení.

Jsem přesvědčen o tom, že týdeník REPUBLIKA na-
dále bude narušovat informační blokádu o EU, kterou
vytváří oficiální propaganda. Přimlouvám se, aby byly
zveřejněny texty Maastrichtské a Amsterodamské
smlouvy, alespoň jejich obsah s kvalifikačním ko-
mentářem, a dále aby byla zveřejňována stanoviska
politiků a institucí těch států, které vstup do EU odmít-
ly.

čtenář z Jižní Moravy

Otazníky kolem Iráku

Útok na Irák byl od počátku provázen především
obrovskou mediální kampaní, která měla přesvědčit
lidí nejen ve Spojených státech, ale především v
ostatních zemích, které se útoku nezúčastnily, o
bohulibých úmyslech USA a Velké Británie.

Při této kampani byly lži a smyšlenky povýšeny na
věrohodné zpravodajství. Mediální kampaní kolem
války v Iráku tak začalo nová éra v manipulaci s
veřejností a jejím ovládnutím pro cíle skupiny
vyvolených. Podvržené zpravodajství vhodně naladilo
a usměrnilo veřejné mínění. A co víc, ani to, že se v
mnohých případech podařilo tyto záměrné lži odhalit,
vůbec neotrášlo lidmi. Vypadá to, že většina lidí je
naprosto lhostejná ke skutečné hodnotě informací a
věří jen tomu, čemu věřit chce.

Případů, kdy byli spojenci usvědčeni ze lži je dost na
to, aby se myslící lidé přesvědčili o hodnotě těch, kdo
takové lži šíří.

Dokončení na straně 3

Veřejné finance

Každý ekonomicky vyspělý stát čeká v určitém okam-
žiku finanční reforma. Proč? Existují většinou dva dů-
vody.

Prvním je, že daňový systém postupně zastarává a po-
křivuje finanční vztahy mezi veřejným a soukromým
sektorem. Každoroční inflace totiž způsobuje, že při
dané míře progresivního zdanění se zvyšuje počet
soukromých subjektů, tedy fyzických a právnických
osob (domácností a firem), které odvádí státu respekti-
ve veřejnému sektoru nejen stále větší absolutní objem
finančních prostředků, ale i stále větší podíl vlastních
finančních příjmů. Soukromý sektor je tak v důsledku
působení nerovnoměrného zdanění stále více fi-
nančně vysáván.

Tato daňová reforma dopadá zejména napodnikatele a
podniky. Dochází tak k jejich ochuzování o desítky a
stovky miliard korun finančních zdrojů, které jim chy-
bí při rozvíjení podnikatelských aktivit. To způsobuje
ve všech zemích, které včas neprovedou finanční re-
formu pokles konkurenceschopnosti domácích pod-
niků a růst nezaměstnanosti.

Druhým důvodem reformy je pokles porodnosti a pro-
dlužování věku. Tím se mění věková struktura společ-
nosti. To znamená, že dochází ke zvyšování podílu do-
mácností, jejich finanční příjmy jsou dány penzí, kte-
rou jim vyplácí stát.

Vlády se tak ocitají ve finanční pasti. Na jedné straně
potřebují snižovat míru zdanění, nebo jinak neudrží
podnikatelskou aktivitu a zaměstnanost a ani nejsou
schopny zastavit růst vnější zadluženosti. Na straně
druhé by potřebovaly zvýšit finanční příjmy, aby zís-
kaly další finanční zdroje na výplatu důchodů.

V České republice existuje navíc třetí důvod pro fi-

nanční reformu. Ten vyplývá ze skutečnosti, že v prů-
běhu dvacátého století prováděly prakticky všechny
české, respektive československé vlády zcela chybnou
fiskální politiku. Ta sice způsobila, že míra veřejného
dluhu České republiky je proti ostatním srovnatelným
zemím jedna z nejnižších, ovšem za tu cenu, že podni-
ky jsou prakticky bez potřebného kapitálu. Rovněž mí-
ra věcného zadlužení veřejné dopravní infrastruktury i
míra zanedbanosti bytového fondu jsou extrémně vy-
soké a míra finančních rezerv obyvatelstva bude při
vstupu do EU velmi nízká.

Pro narovnání páteře veřejných financí v České re-
publice tak bude potřebné zbavit se nejdříve jejich
"Enronizace" tzn. Přestat si lhát do vlastní kapsy a přiz-
nat si, že Ministerstvo financí selhalo a to hned třikrát.
Nejdříve předvedlo, že není schopno učinit české ve-
řejné finance přehlednými. Dále, že nebylo schopné
včas odhalit negativní důsledky své fiskální politiky,
která významně přispěla k bankrotům podniků a bank
v devadesátých letech. V současné době předvádí svoji
neschopnost přijít s ucelenou reformou.

Proč hovořím o finanční reformě a nikoli o pouhé re-
formě veřejných financí? Důvod je jasný. Ze zmíněné
finanční pasti je totiž jediná cesta. Především je ne-
zbýtné snížit míru zdanění domácností, a zejména pak
podnikatelských subjektů, které vytvářejí zaměstna-
nost a omezují tak současně výdajovou stránku veřej-
ných rozpočtů. Na druhé straně je nutné provést takou-
vo penzijní reformu, která přinese rovněž snížení vý-
dajů státu. To znamená, že bude založena na vyšším
podílu důchodových příjmů plynoucích občanům z je-
jich investic a úspor v období pracovní aktivity.

Jak je vidět, nejde tedy pouze o změnu struktury příj-

mů a výdajů veřejných rozpočtů, ale jedná se o změnu
struktury příjmů a výdajů soukromých subjektů, tzn.
že se jedná o změnu finanční síly podnikatelských sub-
jektů i o změnu finančního chování samotných domá-
cností.

K uskutečnění úspěšné finanční reformy potřebujeme
splnit čtyři podmínky: mít znalost, program, realizační
tým a politickou vůli. Bez splnění těchto čtyř podmí-
nek by každý český politik prováděl pouze experiment
s deseti miliony obyvatel. Může být výhodou, že ani
jedna z čtyř demokratických parlamentních stran není
dnes schopna tyto podmínky splnit. Může je to totiž
dovést buď ke společnému postupu, anebo k tomu, že
začnou mezi sebou zdravě soutěžit v jiné oblasti, než je
výběr kandidátů na prezidenta.

Finanční reforma nepotřebujeme proto, že si to myslí
úředníci v Praze či v Bruselu, nebo se jim zdá poklad-
na příliš prázdná. Tu má prázdnou většina prosperují-
cích ekonomik. Podstata je v tom, že je nezbytná pro
zlepšení finančního zdraví podniků, krajů, měst, škol,
nemocnic, soudů a ostatních institucí veřejného a sou-
kromého sektoru. Potřebují ji tak starostové a podnika-
telé stejně jako zaměstnanci a dnešní i budoucí penzi-
sté.

Pro politiky a dále pro manažery a zaměstnance Mini-
sterstva financí je to pak výzva k naplnění jejich poslá-
ní. Přijmou tuto výzvu a začnou znalostním přezbroje-
ním? Jsem přesvědčen, že ano. Není důvodu se domní-
vat, že vedle kvalifikované měnové politiky České ná-
rodní banky budeme nadále používat zastaralou a ne-
přehlednou fiskální politiku dnešního Ministerstva fi-
nancí. *A.V.*

Hanobení vlastní identity pod pláštěm "pravdy a lásky". Nekonečný jev?

Osobně čecháckovství vnímám jako jakýsi postkomunistický syndrom, stádovost, bezcharakternost, konvenčnost s panujícími názory obhajovanými pouze proto, že kdo nejde s nimi, jde proti nim

Setkáváme se s tím dnes a denně, že už to s proudem
plynoucím většině ani nepřijde. Neustále kolovrátkové
přesvědčování příslušníků českého národa, že za moc
nestojí díky své provinční omezenosti. Čtenář těchto
názorů nad nimi pokrývá hlavou, ale by s nimi v duchu
polemizuje, řekne si: když to tvrdí ti a ti z médií, musí
mít alespoň částečně pravdu, vždy jsou to vzdělání
světznalí lidé mající přehled.

Zpochybňování vlastní identity je dnes v módě, jsme
dnes a denně přesvědčováni, že je to správně intelek-
tuální, obhájci unylého kosmopolitismu se tváří, jako
kdyby spolklí mozek samotného krále Šalamouna. Je
nám zde servírováno tendenční a mobilní hodnotové
schéma. Na jednom pólu ("kladném") je kosmopolitně
rozplizlé evropanství ztotožňované s EU, vítězství ro-
zumu a přehledu, na tom druhém pólu se vyskytuje
provincialismus, přizemnost, fanatismus, omezenost,
čecháckovství. Čecháckovství, pojem, při jehož v sou-
časné době častém vyslovení se mi zvedá žaludek.
Zhusta ho používají nekritičtí obdivovatelé současné-
ho stylu evropské integrace, novodobí kolaboranti s vi-
sačkou intelektuálů. Například politolog Jiří Pehe, kte-
rý nezapomene tento termín použít s gusem vždy,
když se jedná o opozici vůči tvrdě linii evropské inte-
grace, nebo nyní publicista Petr Chudožilov, jenž pro-
jev čecháckovství vidí ve zvolení "nacionalisty" Klau-
se českým prezidentem. Jak si ale máme vykládat ono
čecháckovství: jedná se o soubor typicky českých ne-
gativních vlastností? Neboslyšeli jste snad také někdy
o slovačkovství nebo rakušačkovství? Z pohledu náro-
dovce se rovněž cítím být v opozici čecháckovství,
rozdíl je však v tom, že si tento pojem jinak vykládám a
jeho protipól vidím v češství, nikoliv v kosmopolitis-
mu. Osobně čecháckovství vnímám jako jakýsi post-
komunistický syndrom, stádovost, bezcharakternost,
konvenčnost s panujícími názory obhajovanými pouze
proto, že kdo nejde s nimi, jde proti nim. Lékem na če-
cháckovství však není evropská integrace v současné
podobě, ta je mnohem spíše jeho pokračováním. Vždy-
cky jsem tvrdil, že řešení současné národní agónie a
morální kocoviny není v přebírání cizích vzorů a bez-
duchým úprku do světa, řešením by v první řadě bylo
nějaké novodobé národní obrození, kdy by lidé mno-
hem více začali ctít svou identitu a dobrovolně by poci-
ovali ke své zemi odpovědnost. Odpovědnost, to je to,
oč tu běží, to by měla být jedna z hlavních hodnot s
kladným znaménkem. Nejde zde o žádnou lokální xe-
nofobii a omezenectví, musíme sami sebe vnitřně ob-
rodit, postavit se světu čelem, spolupracovat s ním, být
mu rovnocenným partnerem. Samozřejmě, nic nebo
téměř nic nemůže být hned, tento postoj však každo-
pádně přinese více pozitiv než tupé vazalství.
Novodobí kolaboranti jsou nyní na koni a neváhají vy-

pusť své jedovaté sliny, kde se dá. Půlkou huby šeptat
medová slůvka o toleranci, tou druhou plivat jed na své
oponenty, to už chce nemalou dávku schizofreničnosti.
Jak jsem kdysi napsal: Tolerance dnes není pro všechny.
Je totiž jen pro ty, jenž se navzájem poplácávají po
ramenou a ují- ují se o svých pravdách. Nedávno se mi
dostala do ruky příloha Lidových novin s názvem
"Škola tolerance" pod patronátem společnosti Člověk
v tísni. Po jejím přečtení jsem si pomyslel, že pokud
nás tito lidé mají školit a ovlivňovat, naše budoucnost
se ocitne v troskách, zdravý rozum definitivně odejde
na onen svět. Opravdu nás hodnotově obohatí neustálé
shazování sebe sama a vyvyšování ostatních? Obohatí
nás sebevzdělávání, o sobě i o jiných, ten neustálý a ne-
přetřítý proces sbírání a zkvalitňování vědomostí do-
pomáhajících, abychom byli lidmi vzdělanými, dušev-
ně vyspělými, s nemalým morálním kreditem. Jak nás
však mohou učít lidé, kteří hodlají kriminalizovat
všemožné názory jen kvůli tomu, že se přiči jejich hod-
notám, jež postavili na piedestal? To nejsou učitelé, ale
indoktrinátoři samozvané tvrdící, že jsou vyvolení k
vlivnému přesvědčování o svých pravdách. Jedná se o
jedince stejné sorty, takové Bratrstvo kočičky pracky,
které například považuje za nutné, aby učitelé byli speci-
álně vyškolováni ohledně tematiky holocaustu, aby
nedej bože neřekli něco neposvěceného, jsou zde apo-
logetové reforem učebnic ve jménu politické hyperko-
rektnosti, kde se české děti v početných příkladech ne-
mají zabývat tím, kolik obilí vypěstovali za určitý ča-
sový úsek čeští zemědělci, v rámci multikulturalismu
vystřídají české zemědělce třeba zemědělci z Peru ne-
bo z Ugandy. Jde tedy o částečnou paralelu s USA, kde
zase pro pedagogické účely mění celé pasáže literár-
ních děl bez ohledu na autorská práva kvůli možné ne-
správné interpretaci pojmu jako rasa, národnost, adje-
ktiv jako polský, židovský ze strany studentů, i když se
zde notně posouvá význam celých děl.

U nás bych různé podobné záležitosti označil termi-
nem doležalovskouhlovská rétorika, vyřčený názor je
zde demonizován, vyspělí kolaboranti zde před ním
nenacházejí jinou ochranu nacisté zavyspělou společ-
ností než pomocí denunciací. Krásné je to vidět v
cause knihy Petra Bakaláře, při niž sociolog Kamín podá-
vá na autora díla Tabu v sociálních vědách trestní ozná-
mení za údajnou pavědeckost díla, kterou prý způsobi-
ly skryté hanobící úmysly. Ani mně se neevynula sna-
ha jakéhosi příčinlivého denuncianta dohnat mě k
trestní odpovědnosti za dopis brněnskému magistrátu,
ve kterém jsem kritizoval jeho dle mého názoru nemor-
ální rozhodnutí: přidělit peníze z rozpočtu města na
chod homosexuální organizace Stud. Naštěstí ubohost
nepostoupila ještě natolik, aby se podobná záležitost
dostala až před pány v talárech, i když...stalo se už le-

ccos a když je nejhůř, pomůže bolševický soudní zna-
lec, ale to už je zase trochujiná pohádka.

Ztroskotanci a samozvaní, takové označení si v roce
1977 na stránkách Rudého práva vysloužili chartisté.
Vestejným duchu nyní publicista a historik Dušan Tře-
šník shazuje národní obrozenec i nás, dnešní vlastence
připodobňující nás k sapérovi Vodičkovi z díla revolu-
lučně rudého Jaroslava Haška, ze Švejka. Odkazuje
nás do restaurací a nálevo poslední cenové skupiny,
kde se prý můžeme poprat dle ctěné libosti, náš prý
však bude problém, že v těchto putykách budeme ob-
klopeni černými a žlutými "Čechy". Co zamýšlí s Če-
chy bílými nám již Třešník nesdělil. Ušlechtilý cit vla-
stencectví spojuje rétorikou jak vystríženou z materiálů
anarchokomunistické Antifašistické akce s rozpalenými
pecemi, tou věčnou barikádou proti národoveckým
tendencím.

Kdo má ve svém srdci alespoň špetku vlasteneckého
citu anebo zárodek pochybnosti o jediném přípustném
multikulturalismu, stává se po pár škrtech per politic-
kých komentátorů neofašistou či fašizujícím populi-
stou. Právě nyní se nás belgický deník La libre Belgi-
que snaží přesvědčit, že jedním z neofašistů je i nově
zvolený prezident Václav Klaus. Dodnes jsem netušil,
že Klaus je ideovým pokračovatelem Mussoliniho.
Dobře, že mne tímto belgickými novináři informovali. Na
našem mediálním poli si příznivci unifikovaného světa
trhali vlasy nad Klausovou obhajobou tezi Wolfganga
Kaspera o společenské jednoduchosti přistěhova-
lectví přemis ováním svého imaginárního kulturního
geneticky zakódovaného zavazadla. I když na těchto
myšlenkách vidím jisté mouchy (není všechno zlato,
co se třpytí a ne každý, kdo za imigraci zaplatí, je pro
naši zemi lidsky hodnotný, vždy je zde neopominute-
lé riziko, že mafian či terorista si strategický pobyt v
ČR prostě koupí), je třeba snašet logické argumenty,
nikoliv pusté fráze posvěcené balastem panující ideo-
logie. (Poznámka redakce: dlužno ovšem podotknout,
že V. Klaus zneužívá vlasteneckých myšlenek k prosa-
zování své vlastní strany ODS. Všichni si jistě vzpo-
menou na jeho kritické výroky o EU v době, kdy byli
Republikáni jedinou politickou stranou proti vstupu
protestující. Dnes je z Klause obhájce EU a rád a bez
výhrad podepisuje všechny příslušné dokumenty. Stejný
osud potká i "vlastence" Klause. Pokud to bude vý-
hodné pro jeho stranu, protože o nadstranickosti Klau-
se jsou přesvědčeni jen komunisté, které má rád nato-
lik, že je bude zvat i na Hrad, bude propagovat vlaste-
nectví. Jakmile však přetáhne naše voliče, ihned ozna-
čí vlastence za bloudy a fašisty.)

Budme ostražití a odvážní, není dobré skákat na rafi-
novaně nastražený špek označený visačkou té jediné
pravdy a lásky. Dvě nohy = špatně, čtyři nohy = dobře,

Proč lidé nevolí Republikány?

Již mnohokrát se ukázalo, že mají pravdu

Jedním z bodů republikánského programu tak dobře navrženého naším předsedou bylo rozdělení republiky buď na spolkové země Českou, Moravskoslezskou anebo maximálně do 8 krajů, stávajících v době, kdy vládní garnitura třítila republiku do čtrnácti naprosto nesmyslně malých území. Tento návrh vycházel nejen z historických zkušeností Československa a ze znalosti problematiky okolních demokratických zemí, ale také ze znalosti pravidel a zákonů Evropské unie v době, kdy vládnoucí česká garnitura ani nevěděla, kde Brusel vlastně leží.

Bez ohledu na naše návrhy anebo prostě jen nám natruc byla republika rozdělena do čtrnácti krajů. Velmi brzy se však ukázalo, že takto malé kraje jsou pro unii a její předpisy naprosto k ničemu. V unii jsou územní statistické jednotky označovány zkratkou NUTS z anglického Nomenclature Unit of Territorial Statistic. Minimální počet obyvatel, který taková jednotka musí mít, aby byla uznána a pozor mohla požádat o prostředky na rozvoj z fondů Evropské unie jsou jeden až dva miliony obyvatel. Díky neschopnosti vládnoucí garnitury v případě naší České republiky odpovídají NUTS zpravidla dva krajedohromady. Aby bylo možné splnit požadavky unie sdružují se stávající kraje do tzv. regionů soudržnosti. Tyto regiony soudržnost mají svoje

vlastní orgány z nichž jedním je rada regionu soudržnosti, kterou tvoří vždy deset zástupců z každého kraje. Například spojit se musely kraje Vysočina a Jihomoravský. Vytvořily Region soudržnosti Jihovýchod, jeho Rada má dva sekretariáty, jeden v Jihlavě a jeden v Brně.

Jen na tomto jednom příkladě je každému normálně uvažujícímu člověku jasné, že zamítnutí republikánského návrhu bylo velmi vážnou a naši ekonomiku a politiku poškozující věcí. Nést odpovědnost by měly jak vláda, tak celá parlamentní banda pěti včetně oslavované komunistické strany.

Je zde ovšem ještě jedno vysvětlení, proč bylo vytvořeno tolik krajů. Čtrnáct hejtmánů, krajských úřadů, je více než dva nebo osm. Tím také více koryt pro vládnoucí strany a jejich členy. A když je poté nutné spojit vždy dva kraje, v Radě Regionu soudržnosti a jejich sekretariátech se dá vytvořit mnoho dalších míst pro dosud neuspokojené. Parlamentní banda pěti si důkladně propachtovává celou zemi a svoje věrně umístila do státní správy. Přeloženo do češtiny. Téměř všichni členové a funkcionáři KSČ, ČSSD, ODS, KDU-ČSL a trosky ODA a US-DEU nám vládnou z pozice úřadů a my všichni ostatní jsem tady jen abychom drželi pusku a krok. *A. V.*

Psychologická příprava

Je příznivým jevem, že se protiválečných shromáždění účastní mnoho mladých lidí. I když to u některých je motivováno z velké míry přirozeným skolem mládí demonstrovat svůj odpor proti autoritám, lze to v tomto případě přinejmenším hodnotit také jako výraz obav o budoucnost jejich světa, který je právě nyní oněmi válečnickým šilenstvím posedlími "autoritami" vážně ohrožován.

V záplavě "nekulturní" kultury, šířené masovými sdělovacími prostředky (mezi nimiž vyniká zejména televize Nova) po onomneblahém listopadu, napadne jistě každého rozumně uvažujícího člověka, nebyli ten obrovský přívál amerických válečnických, katastrofických či jinak úchylně magorských filmů přečpaných násilím jen jakousi formou psychologické přípravy na skutečnou válku. Přípravou "diváků", vedoucí kotupělosti k projevům násilí. Aby se hrůzy skutečného utrpení lidí skutečných lidí jevíly vedle těch vymyšlených filmových slátanin s americkými válečnickými hrdiny jako něco zanedbatelného. Proto se v těch filmech ničí díla lidských rukou a mozků v obrovských rozměrech, devastuje se příroda a za zvuku detonací a šlehání plamenů umírají lidé, aby se potom skutečnost, zazname-

návaná kamerami slávy a peněz chvívých reportérů, přenášena televizí do tepla domácího prostředí, dočkala u povrchních a "předzpracovaných" diváků hodnocení typu "ve srovnání s Rambem nic moc".

Války vznikají z chtivosti po majetku a z něho vyplývajících požitků. Požitky zbohatlíků mají nejružnější podobu: od naprosto bezohledného uspokojování jejich tělesných potřeb včetně nízkých pudů, až po zvrhlost touhu po nadvládě nad ostatními. Velké kapitalisty žene touha schlamstnout toho co nejvíce ještě dřív, než se začnou o drásanu kořist dělit jejich menší pomocníci. Na přímé účastníky bojů navíc vedle žoldu v mnoha případech působí rovněž dnes módní adrenalinová nutkání, hlad po dobrodružství nebo i nezřízená touha prosadit se a vyniknout za každou cenu.

Jsem znechucen tím, že se u nás našlo k podpoře války proti Iráku tolik ochoty v řadách vládních činitelů. Jsem zarmoucen skutečností, jak mnoho lidí je u nás ochotno za žold vzít do ruky zbraň a jít zabíjet jiné lidi, kteří jim vůbec nic neudělali. Jsem zaskočen a zděšen mírou smířlivosti mnohých spoluobčanů s chováním našich zástupců, vyslovujících podporu násilí, místo aby vedli národcem míru. *Co*

Otazníky kolem Iráku

Dokončení ze strany 2

Jednou z hlavních záminek pro invazi do Iráku bylo údajně vlastnictví zbraní hromadného ničení. Těmi měl irácký diktátor ohrožovat demokratický svět. Ač vojáci žádné takové zbraně nenašli, ministr obrany Donald Rumsfeld stále dokola opakuje, že určitě nalezeny budou. To ovšem svědčí o jediném, pokud takové zbraně nalezeny budou, nejspíše je tam podvrhli sami spojenci, aby dodatečně ospravedlnili svoji akci.

Podobně to bylo i s raketami Scud, jejichž vlastnictví Iráku zakazovaly sankce OSN. Ač o použití těchto zakázaných raket několikrát referoval mluvčí koalice, museli generálové nakonec přiznat, že za celou dobu konfliktu nebyla vypálena ani jediná.

Do samostatné mediální akce se pustili i Britové. Dne 25. března prohlásili, že v jihoirácké Basře vypuklo protisadamovské povstání. Dodnes neexistuje jediný nezávislý doklad o tom, že by k takové události došlo. Právě tak podivné je i vítání osvoboditelů domorodým

obyvatelstvem. I novináři museli přiznat, že hlavním motivem těchto ovací jsou dolary. Místní kluci se nabízelí, že za deset dolarů budou kopat do sochy Husajna a provolávat slávu Američanům.

Na dvou bagdáckých tržnicích došlo v rozpětí tři dnů ke krveprolití, při kterém po výbuchu rakety zahynulo čtrnáct a ve druhém případě více než padesát lidí. Američané z tohoto masakru obvinili iráckou protivzdušnou obranu a její zbloudilou střelu. Vyvrátit toto tvrzení nedokázal ani redaktor deníku Independent, který nalezl úlomek z americké rakety.

Američané pozabíjeli také mnoho lidí na kontrolních stanovištích. Ze strachu pálii do všeho, co bylo arabské a v tamních krajích to je bohužel většina.

Pokud tato akce mediálním strategům vyjde, mohou napříště připravit zdůvodnění třeba genocidy jakéhokoliv národa, pokud by se to ovšem hodilo pro světovládní cílevyvolené. *Martin Stříbrný*

ČSSD otevřeně spolupracuje s komunisty

Sociální demokracie je připravena prosadit svůj návrh zákona o nájemném proti vůli svých koaličních partnerů a to za pomoci komunistů. To by nebylo nic až tak divného, protože ČSSD a KSČM jedno jsou. Tuto situaci lze však hodnotit i z jiného hlediska. Koaličními partnery sociálních demokratů jsou nejen lidovci, ale také marginální Unie svobody DEU. Ta kdysi prohlásila, že pokud se sociální demokraté spojí při hlasování s komunisty, že odejde z vlády. Prohlásila to mnoho-

krát, ale ještě nikdy nebyla situace tak průhledná. Nyní by Unie svobody měla svůj slib splnit. Sociální demokraté se však ničeho takového neobávají. Je jim jasné, že unie vlastně neexistuje a těch několik ministrů jsou jen prospěcháři, kterým je ukradená politika, natož program nebo ideologie. Jde jim jen o jejich ministerská koryta a proto si sociální demokraté mohou dělat co chtějí a výrazně přitvrdit i v jiných záležitostech. *Jana Smutná*

Uvádím několik ukázek

Uvádím několik ukázek, kterými lze pomocí nečistých prostředků vytvořit, v "demokratickém Česku" vlivem sdělovacích prostředků, společně s odpadlíky, ze slušného člověka a politika, bájnou nestvůru.

Opsáno z různých zdrojů:

M. Komárek:

Sládkovy sladké miliony ... možná o něm natočí film, kde z něj udělá sympatického grázlika... Postupně se potvrzuje, že vůdce republikánů přelstil své soukmenovce i voliče ... A možná, že se S. omluví všem Rómům jako jeho dvorní šašek Krejza ... dere se na jazyk: můžete podvádět a krást jak chcete, ale musíte se dostat do parlamentu... Jinak běda ... Třeba bude S. prokázán nějaký nepěkný čin. Třeba vám pak bude práskaného finančního eskamotéra trochu líto ... chudý kantor, přivydělávající si cenzurováním, a hlavou v dlaních přemýšlel ... Na řemeslo jsi levej, šhury jsi taky moc nepobral ... co umíš? Umíš mluvit, plkat, hřimát, řečnit, vtípkovat a glosovat ... Sládkova strana miněna jak ... K obhacení svého zakladatele a jeho četných přítelek... Tlak na to, aby byl odhalen původ S. statků ... Před pár dny zavřeli podobnou společnost nějakému Le Penovi ... S hůry jsi pobral málo: doktorát, znalost několika dvoutýdňových jazyků

M.C. Putna:

... akademický titul p. S. je falešný ...

J. Rychlík:

... tento pedagog FF UK jako snad jediný člověk vyvrátil toto tvrzení ... nebo kandidát, v tehdejší době, musel složit tři přísné rigorózní zkoušky a doktorskou tezi obhájit každý kandidát.

J. Pehe:

... přístup Hradu ke KSČM a SPRSČ se podle něj (Havla) nemůže změnit bez toho, aby své postoje změnil také obě strany...

Šima, Naostro:

...něco tak hrubého, sprostého, přímo zavánějící hye-nizmem, snad ještě v žádné jiné zemi nebyl ...

M. Fučíková:

S. by měl odejít a nikdy se nevracet. Je to prostě šašek a všichni to víme ...

J. Harlt:

... republikánská politika stagnuje ... jeho voliči jsou především mladí muži manuálních profesí ... skupina radikální, dravá a potřebuje být krmena novým téma-

tem, aférami, novými lidmi.

Kubera a Kábele:

Nejhorší rasizmus narazil na své meze ...

P. Šaradin

... neúčast sládkových republikánů v nové sněmovně ...

To je bezpochyby signál jisté kultivace a demokratizace našeho politického systému... Neúspěch SPRSČ může vést k větší výkonnosti sněmovny jako celku a tím i k větší důvěře v tuto instituci ... se bude hledat vlník volebního neúspěchu a lze předpokládat, že se brzy dozvíme další podrobnosti o současných skandálech ...

J. Bendová:

... určitě je poctivější peníze vracet (předlužená ODA) než zavřít krám a založit novou stranu, jak to udělali S. republikáni ... Politik, který ... a svou stranu dovedl ke krachu se po odmlce vrací na scénu.

P. Šasinová, D. Broulík:

Ostravští Rómové oslavovali, že se S. nedostal do sněmovny ... lidé reagovali bouřlivými výkřiky radosti. Dali jsme si dobrou večeři a víno. V mnohých rodinách se ještě teď oslavuje Josef Pacuna. Sládek není člověk a do parlamentu nepatří Pavel Baláz. Juliána Jarošová a její známé ... jméno S. svorně proklely ... Jednoho Hitlera jsme už tady měli.

Karlovarský republikán:

... má řadu skalních příznivců, ale nedělám si žádné iluze o jejich duševním potenciálu ...

Malý výčet z obrovského počtu nejsurovějších urážek člověka a politika Miroslava Sládka dokazuje nenávisť vůči republikánskému šéfovi, která se velice podobá běsnění režimu v padesátých letech minulého století vůči "nepřítelům socialismu".

Dalo by se alespoň částečně pochopit inteligentní a oprávněnou kritiku jím utvořený a zveřejňovaný program, s podáním důkazů, že není výhodný pro život většiny obyvatelstva. Scházili však argumenty, dojde na inkektivy a podlé ponižování.

Je známo, že hrom vždy uhoří do vysokého stromu, nikdy však do krysích děr. Po komunálních volbách, kdy byl PhDr. Sládek zvolen občané Útěchova do funkce místostarosta, se opět zvedla vlna nevole a pomluv (hlavně v MF DNES), připomínající nechvalně známou "konstruktivní kritiku" na úrovni prorežimních bývalých domovních důvěrníků. *Ša*

... a tak to vidím já

komunistického režimu a kteří jsou tak nebo onak s bývalým režimem spojeni. Mezi bohaté můžeme sotva počítat těžce začínající soukromé podnikatele, deptané nesmyslnými a nepřehlednými předpisy a neúnosnými daněmi. Ti musí velmi rychle obracet peníze a nemají při sedmidenním pracovním týdnu příliš času na účast na sedánkách milionářského klubu a už vůbec nemají peníze na vyhazování na zápisné do takového pochybného zařízení. Jen zcela primitivní zloděj si hned po krádeži jde občerstvit kaviár do nejlepšího hotelu, ač byl před tím znám jen z nárožního bufetu.

Dalším vážným nedostatkem zmíněného hesla je přece jen trochu omezená platnost. Podíváme-li se na příklad rozvojových zemí, vynikne toto omezení zvláště křiklavě. A Československo za rozvojovou zemí považováno je. Malá skupinka lidí je vlastníkem obrovského bohatství a ovládá buď přímo nebo zprostředkovaně zkorumpovanou státní správu. Tato skupina si s ohledem na trvalou vnitropolitickou nejistotu vytváří v zahraničí rezervní fondy, které pohltí většinu zisku. Tím také ochuzuje svoji vlastní zemi i bez toho se propadající do bídě.

S blížícími volbami jsou občané stále cílevědoměji manipulováni do představy, že z celkové prosperity státu budou mít také alespoň malý prospěch. Tato představa, výhodná před volbami pro vládnoucí skupinu je však zcela falešná a v naší zemi zvláště. Náhlí zbohatlíci stále se ještě třesoucí o svůj majetek a vědomí si toho, že za každým velkým majetkem je zločin, nejsou ochotni podílet se na prosperitě a dát tak ostatním občanům možnost podílet se na vzestupu životní úrovně. Rozšiřuje se propast mezi bohatými a chudými. Tato propast vyvolává napětí přímo úměrné její šířce. To není nic nového. Na to přišli, bohužel pozdě, i příslušníci movitých vrstev z první republiky. Teprve v roce 1946 jim došlo, že jejich sobectví vešlo při volbách obyvatel do náruče komunistické diktatury.

Musíme si uvědomit jednu základní věc. Rozložení inteligence, bohatství by mělo v dané společnosti teoreticky sledovat Gaussovu křivku.

Skutečně rozložení však má tendenci vytvářet většinu v druhé polovině křivky tzn. nižší střední a chudé vrstvy. Chudší občané se tak dostávají až již vlastní vinou nebo i bez vlastního zavinění do pozice běžců na konci startovního pole. Většina lidí se dokáže s tímto faktem smířit, pokud ovšem neztratí naději. Pokud neztratí z očí cíl a alespoň teoretickou naději, že svými schopnostmi a úsilím, tedy vlastním přičiněním se může z chudoby dostat. Tento stav se dá udržet do určité míry. Jakmile se však pole „běžců“ roztáhne příliš do délky a čelo se příliš vzdálí, mají poslední tendenci se vzdávat. Tím také mizí jejich veškeré naděje. Ti, co vzdali, potom vytvářejí stále větší skupinu občanů, kteří kromě holého a více méně nezavíděníhodného života nemají co ztratit. Je narušena společenská rovnováha. V takové situaci potom může dojít lehkou k vážným problémům a rozbrojům, které poškozují celou společnost.

Těmto problémům se dá předcházet, preventivně, způsobem používaným a tedy vyzkoušeným v rozvinutých zemích. V době krize a pro-

Rozhovor prezidenta V. Klause Co to byl tak zvaný komunismus

Rozhovor prezidenta Václava Klause pro magazín MfD, ve kterém m.j. uvedl: Alena (sestra) emigrovala se svým mužem v r. 1968 do Švýcarska... Pak přijde zajímavá informace: "Mimořádně i kvůli její emigraci jsem téměř 20 let nesměl jezdit do zahraničí."

Na další straně časopisu je uvedeno: V roce 1963 ukončil VŠ ekonomickou ... v roce 1965 byl jmenován profesorem pro obor finance, 1969 stáží na Cornellské univerzitě v USA ...

Čtenář si může říci, že tento titul profesora v tak mladém věku je opravdu pozoruhodný. Současná nemožnost návštěvy ciziny téměř po dvacet let, snad může připomínat téměř těhotnou ženu.

Podobně se můžeme podívat nad vzděláním našeho

(nyní již bývalého) globálního prezidenta Havla. U něho je možných kombinací o něco více. Zpočátku se uvádělo, že byl vyučen laborantem s údajně doplněným středoškolským vzděláním při zaměstnání. Jak se nám postupně globalizoval a pochopil (na rozdíl od nás primitivů) co nás přesahuje, bylo uváděno, že se pro rodinný původ nedostal ke studiu. Až při holdovačkách, kdy byl už vnímán coby nadčasový ředitel zeměkoule, kdosi ho uvedl jako absolventa DAMU. Dřívější verze, že byl na VŠ přijat dvakrát a vždy ze studií zběhl, je snad nepravděpodobnější. Nejdůležitější je fakt, že máme tak významné osobnosti ve vrcholných funkcích, které nás zviditelují ve světě, čímž nám ho (je) každý závidí. **RS**

Od pádu vlády jedné strany uplynulo již necelých 14 let. Mladí vládu jedné strany nezažili, ti starší rychle zapomněli. Pojďme si připomenout jak to tenkrát bylo a jak je to dnes.

Jak jsme si již řekli, vládla komunistická strana. Strana měla řádově 2 miliony členů a ti vládli. Vlastně tak úplně nevládli, vládl ústřední výbor KSČ, pod ním krajský výbor, dále okresní výbor a nakonec místní a závodní organizace. Členem strany se nemohl stát každý kdo chtěl. Členové byli pečlivě vybíráni a navrhováni. Základní podmínka pro navržení byla naprostá poslušnost při plnění uložených úkolů. Každý kdo vládl nějakými pravomocemi, podléhal pravidelným prověrkám, při kterých musel deklarovat poslušnost a věrnost stranickým idejím, bez ohledu na to jestli byl anebo nebyl členem strany.

Volby do zastupitelských zborů probíhaly manifestačně pod dohledem řádových členů strany, kteří dohlíželi abyste si nedovolil jít za plentu anebo, abyste dokonce nezapomněl jít k volbám. Kandidáti byli určení, výběr neexistoval.

Jak je to dnes? Volby jsou svobodné, máme výběr kandidátů, můžeme volit koho chceme. Možná máme trochu problémy s tím, kdo nám dává chleba. Může si dovolit státní zaměstnanec nevolit kandidáta vládní strany nebo úředník na radnici nevolit starostu? Těžko, volební komise jsou bdělé a dokáží při sčítání hlasů snadno identifikovat toho, kdo se zpronevěřil své zaměstnanecké povinnosti.

Co ale samostatné výdělečné činnosti, tam je to jednoduché, volíme toho, kdo nám umožní nejlépe okrást státní pokladnu. Proto tedy šlapky, pasáci, taxikáři, majitelé zastaváren, bazarů, stánkáři, podnikatelé, právníci a další různí šmelináři volí ODS. ODS přeci

prokazatelně vytvořila nejlepší podmínky pro rozkradení republiky.

Když tedy shrme výsledek a porovnáme kdo nám vládl za komunistů a kdo nám vládne dnes, je to jednoznačné. Vládnou nám ti, kdo dokáží manipulovat s lidmi a ti, kteří se dokázali dostat k penězům.

Shodou okolností jsou to často ti samí lidé. Shodou okolností jsou téměř vždy bývalí komunisté.

Tak jak nejlépe charakterizovat dnešní režim, no přeci rozvinutý komunismus.

Za komunismu se říkalo "všichni jsme si rovni ale někteří jsou ještě rovnější"

Dnes nám ti rovnější z nás předvádějí, v čem spočívají jejich schopnosti. Spočívají v ochotě spojít se z vlastizrádci placenými z ciziny se záměrem rozdělit si národní majetek, se záměrem vrátit cizincům, církvím a šlechtě majetek, který jim byl oprávněně znárodněn. Ke snažšímu dosažení svých cílů neváhali zlikvidovat i Československou republiku. Nyní nás tito lidé přesvědčují o nutnosti vstoupit do EU. Do té EU, která pro nás znamená vydat se na pospas Německu a Rakousku. Všimněte si, že rovnější lidé neobývají pohraničí, oni jsou připraveni vrátit území Československa a obnovit tak Mnichovský diktát, a tím zrušit Benešovy dekrety. Proč by také ne, vždy oni se rozbitím republiky dopustili dle Benešových dekretů vlastizrady a proč by tedy tyto dekrety chránili.

Má Československo ještě nějakou naději? Doufám, že ano. Doufám že lidé odhalí všechny postkomunisty skrývající se pod hlavičkami vládnoucích stran, skrývající se pod vznešenými cíli a prohlášeními, že kterých se vždy vyklube boj o vlastní koryto.

Na závěr se dokonce hodí i zprofanovaný komunistický citát: "Lidé bděte" **Josef Marsch, Chomutov**

Podíl televizí na odlidštění politiky

Psal jsem tu neššílněkrát o čistě „náhodné“ shodě mezi loňskými volebními výsledky a výskytem politiků vítězných stran na Nově. Kdyby se dělila moc pouze podle prostoru, jaký dostali loni politici na Nově, dopadlo by složení sněmovny až překvapivě stejně. Zmínil jsem tu vícekrát i fakt, že nikdo z radních, poslanců ani publicistů, kteří přijímali politické stranění ředitele Novy jako úplnou samozřejmost a nepochybují ani vteřinu ... zákonnou podmínku si nepřipouštějí, která sama o sobě hovoří jasně pro odejmutí licence Nově už několik let. Tou nikdy nezrušenou licenční podmínkou již Nova každý večer ve zpravodajství a každý týden ve Štěpánách a v Sedmičce drze porušuje, je striktní zákaz, že provozovatel nesmí působit ve prospěch jedné strany nebo hnutí. I novelizovaný zákon 231/2001 Sb. říká: „Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech (...) zejména nebyla v celku vysílaném programu jednostranně zvýhodněna žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti. § 31,3“

Myslím si někdo, že ostatní média tento zákon dodržují? Mohli už někdy Republikáni nebo jejich příznivci svobodně a bez urážek vyjádřit svůj názor?

Vliv médií je větší než se obecně předpokládá. Většinu minulého roku převažoval v médiích i podle různých průzkumů názor, že by „mastodonti, jindy dinosauri“ české politiky Klaus a Zeman, měli oba svorně odejít. Jejich odchod také objektivně pomohl vyhrát oběma stranám volby (jarní, podzimní). Oba mastodonti bojovali pocelý rok spíše vanketách typu „kdo více škodí“,

než „kdo více prospívá“ naší zemi. Pak ale přišla masivní mediální kampaň, jaká od dob kupónové privatizace nemá obdoby: Klaus byl bezkonkurenčně nejcitovanější politik, vyskytoval se v ěmédiih víc než všichni protikandidáti dohromady, vytahovaly se náhle účelové profěšky, autonehody nebo bývalé stranictví ostatních kandidátů. Tyto ankety se neptaly na slušnost, nezkorumpovatelnost či pravdomluvnost kandidátů, ale na jejich „reprezentativnost“. Nikdo nepřipomínal vztekle profesorovo kopání do poslaneckých lavic, házení mobilem po novinářích, dětinské vyhrožování, že „okamžitě odejde ze studia“, nesnesitelné opravování a kádrování otázek.

Naopak se unisono zdírazňovalo vřelé národní citění, vlastenectví, hrdoť vůči Evropě, „citelnost“ a jako u jediného kandidáta „tatičkovství“. Do kampaně se zapojila i rodina včetně básnické matky. Jisté je jedno: ze včerejších „mastodontů“ byli v našich médiích „giganti“ české politiky. Prezidentské volby se u infantilních českých novinářů beznadějně změnilly na „souboj titánů“. Jeden „titán“ v aréně zůstal, druhý se vzápětí stal pro tytéž novináře folklorním tpraslíkem z Vysočiny. Moderátoři z ČT ignorovali občanskou společnost na úkor „velkých“ partají. Podle nezávislé analýzy, hlavní zpravodajské relace věnovaly parlamentním stranám na 1% hlasů ve volbách 110 sekund, neparlamentním stranám a hnutím na stejné procento 16 sekund. A to ještě pokazdě v dehonostujících souvislostech (dluhy stran, trestní oznámení, extremismus atd.) Závěr si udelejte sami. **Co**

SOUPEŤ PRO ČTENÁŘE TÝDENÍKU REPUBLIKA

Redakce týdeníku Republika spolu s prodejnou Pafuas v Liberci připravila pro své čtenáře soutěž o zajímavé ceny. Soutěž začíná dnešním dnem a bude probíhat až do konce roku 2003. Každý měsíc (poslední den v měsíci) bude vylosováno vždy pět cen. 1. cena: rádiomagnetofon, 2. cena: stolní elektronický kalendář + budík + kalkulačka + svět. čas, 3. cena: nástěnné hodiny, 4. a 5. cena: mini rádio + stereo sluchátka! A jak se dostane čtenář Republiky do slosování? Stačí když pošle na adresu týdeníku Republika (Masarykova 31, Brno 602 00) finanční příspěvek alespoň 200Kč (jedná se o klasický příspěvek na činnost RMS a vydávání našeho týdeníku!), jména pěti vylosovaných čtenářů budou každý měsíc zveřejněna v týdeníku Republika a cena zaslána poštou. Na složenku napište svou přesnou adresu. A pokud neuspějete v měsíčním losování, máte další šanci ve velké vánoční soutěži. Ze všech účastníků soutěže, během celého roku se dostává každý do velkého slosování, které proběhne koncem prosince 2003, kde bude hlavní cena dětská akumulátorová motorka v hodnotě 3490Kč, mini přenosný televizor s rádiem, porcelánová lampa + hodiny na dálkové ovládání a jiné hodnotné ceny. Kolikrát se do soutěže zapojíte, záleží pouze na Vás. Smyslem této soutěže je poděkovat věrným čtenářům, kteří finančně podporují činnost vlastenecké politické strany a vydávání Republiky a zároveň oslovit ty čtenáře, kteří teprve zvažují zda poslat finanční příspěvek. Soutěžící takto pomohou ve vydávání Republiky a zároveň mají šanci vyhrát zajímavou cenu. Republikáni myslí i na budoucnost našeho národa naše děti, takže i pro ně je určena soutěž „Malujte s Republikou“. Stačí namalovat obrázek na téma vlast, národ, Česká republika, naše příroda atd. a poslat jej na adresu PAFUAS, Dr.M.Horákové 10/74,460 06 Liberec 6. Obrázek označte adresou i věkem dítěte. Každý měsíc vyhodnotíme nejlepšího „malíře“, který obdrží cenu: 3 dílnou sadu: mini rádio + sluchátka, digitální hra, hodinky (nebo kalkulačka). Jméno malíře zveřejníme v Republice a cenu zašleme poštou.

Věříme, že tato soutěž zaujme čtenáře týdeníku Republika ve všech věkových kategoriích. **Redakce**

... a tak to vidím já

padu většího počtu občanů do oblasti chudoby je stát povinen zvýšit veřejné výdaje, umožnit svým občanům přežití. Tento postup je zvláště vhodný pro současné Československo, které je velmi zanedbané. Není dobudována infrastruktura a ta část, která byla už vybudována, je v katastrofálním stavu. Vezměme silniční síť, včetně dálnic, telekomunikace atd. Pokud stát uvolní dostatek financí, které získá ze svých dluhopisů, zaměstná občany, poskytne jim mzdu a zároveň vylepší stav země. Kvalitnější infrastrukturu využijí podnikatelé, kterým usnadní jejich činnost a za její používání platí státu. Užitek je v každém případě vícestranný.

Rozhodně je vyloučeno v době krize orientovat výdaje do oblasti spotřebního zboží, což znamená zadlužování na úkor dalších generací. Zrovna tak škodlivé je však omezení výdajů investičních, které znamená prodlužování stagnace, vyčerpávání existujících zdrojů a znemožňuje obnovu hospodářství.

Pokud chceme jako stát uspět, je nutné zvýšit investiční výdaje státu a dobudovat infrastrukturu. Tento úkol je zcela jednoznačný a je zajímavé, že na toto téma odmítá v současné době diskutovat právě vládnoucí skupina.

Omluva

Omlouvám se všem účastníkům porady, konané v Havlíčkově Brodě 14.12.2002, jimž jsem rozdal materiál "Tak dost republikánskému neúspěchu".

O jeho obsahu jsem neměl tušení, ačkoliv jsem na jeho naprosto jiném znění spolupracoval.

Jiří Poledno, Ostrava

Oznámení

Pracovní porady pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký
Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní porada pro vyševedené kraje. Účast všech členů azástupců krajůnutná!
V květnu a červnu tohoto roku bude z důvodu rekonstrukce uzavřen sekretariát naší strany v Praze. V období těchto dvou měsíců se obračejte na ostatní sekretariáty. Po skončení rekonstrukce bude od 1. 7. 2003 sekretariát opět v obvyklém provozu. Aktivita pražské organizace nejsou touto rekonstrukcí nijak dotčeny.
Zdeněk Krampera

Dne 17.května (sobota) se koná v kinosále Ostrov v Havlíčkově Brodě celostátní porada funkcionářů naší strany. Zahájení v 11 hod. Účast povinná pro funkcionáře od úrovně okresu. Předsedové MO RMS jsou vítáni.

Oznámení MO RMS Příbram
Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin. Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721 506 708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.